Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 18 Ἰουλίου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 83

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Τὸ λυπηρὸν συμβὰν ἐβύθισε τὴν πόλιν εἰς μέγα πένθος, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπέδωκεν εἰς κακούργημα τὸν τόσῳ αἰφνίδιον καὶ ἀνεξήγητον θάνατον. Ἡ κακὴ φήμη, ἧς ἔχαιρεν ἡ Βαρβάρα, ἐκλαμβανομένη ἤδη οὐ μόνον ὡς μάγισσα, ἀλλὰ καὶ ὡς δηλητηριαστής, ἠνάγκασε τὰ μέλη τοῦ ἀποκρύφου δικαστηρίου νὰ φυλακίσωσι καὶ ὑποβάλωσιν αὐτὴν εἰς τὰς βασάνους. Ὡμολόγησεν ὅτι ἔδωκε τὸ δηλητήριον εἰς ἄγνωστον, ἀλλ' ἐπέμενε καὶ ὤμνυεν ὅτι ἠναγκάσθη νὰ πράξῃ τοῦτο φόβῳ καὶ βίᾳ, καὶ οὐχὶ ἕνεκα κέρδους καὶ ἐκδικήσεως. Μὲ ὅλας ὅμως τὰς διαμαρτυρίας της κατεδικάσθη νὰ κρεμασθῇ.

Τὴν προηγουμένην τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς νύκτα ὁ Ράλφος ἀποκαμὼν ἐκ τῶν συγκινήσεων, αἵτινες εἶχον συνταράξει τὴν ἀσθενῆ φύσιν του, ἔκειτο ἐνδεδυμένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης του, τόσῳ βεβυθισμένος εἰς τὸν ὕπνον, ὥστε δὲν ἐνόησε τὴν εἴσοδον κεκαλυμμένης μορφῆς, ἥτις ἐκλεισεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν, ἔθεσε μικρὸν φανὸν ἐπὶ τοῦ πατώματος, διευθύνασα τὸ φῶς, ὅπερ ἀσθενῶς ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου ἱερέως, οὗτινος τὰ ἐξέχοντα μῆλα, αἱ ὠχραὶ παρειαὶ καὶ οἱ βεβυθισμένοι ὀφθαλμοὶ παρίστων αὐτὸν ἄνευ ζωῆς.

Ἡ ἄγνωστος ἐγονυπέτησε στηρίζουσα τὸ μέτωπόν της ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ νέου ἱερέως.

Ὁ Ραλφος τότε ἠγέρθη βιαίως, καὶ παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως τὴν μυστηριώδη μορφήν, προσπαθῶν ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτήν, ἣν καὶ κεκαλυμμένην διὰ πυκνοῦ πέπλου... τέλος ἰδέα τις διῆλθε πρὸ τοῦ νοός του, καὶ ἔκπληκτος ἀνεφώνησε :

— Βέρθα !... Βέρθα ! σὺ ἐδῶ καὶ κατ' τὴν ὥραν ; !...

— Δὲν ἦλθον πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἱερέα διὰ νὰ ἐξομολογηθῶ...

Ὁ νέος ἱερεὺς ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον, ὡς νὰ ἐζήτει θείαν ἔμπνευσιν, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἀδελφῆς, ἀλλ' ἀμέσως ἀπέσυρεν αὐτὴν μετὰ θλιβεροῦ τρόμου, ἐνεθυμήθη ἀπτόμενος ταύτης τὴν ξανθὴν κόμην τῆς Ἐδίττης, ἣν εἶχε θωπεύσει μετὰ τόσης τρυφερότητος, καὶ ἥτις ἤδη ἐσήπετο ὑπὸ τὴν ψυχρὰν γῆν, ἐκτὸς μικροῦ τινος συστρέμματος ἐκ τριχῶν, ὅπερ ἐφύλαττεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τοῦ ὁποίου μέχρι τοῦ θανάτου του δὲν ἤθελεν ἀποχωρισθῆ.

Ἡ Βέρθα ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν της εἰποῦσα σιγηλῶς :

— Ἐὰν ἐγνώριζες τί ἔπραξα, ἤθελες βδελυχθῇ νὰ μὲ ἐγγίσῃς, ἤθελες δὲ μὲ καταπατήσει ὡς ὄφιν δηλητηριώδη.

— Εἰμὶ ἱερεύς... ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ ἀδελφός.

— Ἀλλὰ τὸ ἁμάρτημα, ὅπερ κηλιδοῖ τὴν ψυχήν μου, εἶναι τοσοῦτον ἀποτρόπαιον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἤθελε λησμονήσει πρὸς ἐμὲ τὴν μεγάλην του εὐσπλαγχνίαν.

Ὁ Ράλφος ἐπάγωσε καὶ παρετήρει ἀτενῶς τὴν κόρην, ἵνα διαγνώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων τούτων.

— Ἄ ! ἀδελφέ μου, δὲν γνωρίζεις τί ἐστιν ἔρως, ἄλλως δὲν ἤθελες ἐκπλαγῆ διὰ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει οὗτος τοῦ καταστρέφειν καὶ ἐκμηδενίζειν τὸ λογικόν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὰ χείλη τοῦ νέου ἱερέως συνεσπάσθησαν ὑπὸ πενθίμου μειδιάματος... ἡ θλιβερὰ ἀνάμνησις τῆς προηγηθείσης τῶν γάμων τῆς Ἐδίττης νυκτὸς διῆλθεν ἐνώπιόν του μὲ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.

— Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἐξηκολούθησεν ἡ Βέρθα, τί συμβαίνει εἰς τὸν νοῦν, ὅταν ἡ καρδία σπαράσσηται, καὶ αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες, αἵτινες εἶχον θωπεύσει αὐτὴν διὰ παντοίων κολακειῶν ἀνεκφράστου γλυκύτητος, διαλύονται καὶ ἐξαφανίζωνται ὡς ὄνειρα ἀπατηλὰ καὶ διασκεδαζόμενα... Δὲν φαντάζεσαι τὴν ἐρήμωσιν, ἥτις περιβάλλει τὴν καρδίαν μου, — τὸ ζοφερὸν σκότος τῆς ἀμφιβολίας καὶ ἀπελπισίας, — τὰ πικρὰ δήγματα τῆς ζηλοτυπίας... ὅλα ταῦτα εἶναι εἰς σὲ ἀκατανόητα ! . . . Σύ, ὦ Ράλφε, εἶσαι εὐγενής, ἡ δὲ διάνοιά σου ὑψωμένη εἰς τὰς γαληνίους καὶ ἁγίας οὐρανίους χώρας, ὥστε ἀδύνατον νὰ σχηματίσῃς ἀμυδράν τινα, ἔστω, ἰδέαν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ τῶν γηΐνων ἀθλιοτήτων.

— Ἀπατᾶσαι, ἀδελφή μου, οὐ μόνον μαντεύω τὰς φρικτὰς ἀγωνίας τοῦ πνεύματος... ἀλλὰ καὶ ἀνεμέτρησα τὴν φρικώδη ἔκτασιν αὐτῶν.

— Τότε δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι αἰσθάνεταί τις ἑαυτὸν φλεγόμενον ὑπὸ σφοδροῦ καὶ ἀσβέστου πυρός... αἰσθάνεται ὅτι ἡ παραφροσύνη προχωρεῖ ἡσύχως, ἀδυσώπητος, ἀπειλητικὴ διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὴν λείαν της, καί... καί...

— Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διέκοψεν ὁ Ράλφος, δέον νὰ ζητῇ τις καταφύγιον εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν προσευχήν...

— Προσευχήν... ὤ, ἦτο ἀδύνατον εἰς τὰ χείλη μου... Ἠσθανόμην ὅτι μόνη ἡ κατάρα ἦτο ἡ ἔκφρασις τῆς πληγείσης καὶ καταβασανισθείσης καρδίας μου... Ὁ λογισμὸς ἀδιαλείπτως μοὶ ὑπεδείκνυε τὴν ἀντίπαλόν μου, ἥτις μοὶ εἶχεν ὑποκλέψει τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὃν ἐλάτρευον... ἔβλεπον αὐτὴν μειδιῶσαν, εὐτυχῆ, ὑπερήφανον διὰ τὸν θρίαμβόν της . . . ἐφανταζόμην ὅτι ἐσάρκαζε τὴν λύπην μου, τὴν ἀπελπισίαν

μου... καὶ ἡ ἐκδίκησις ἐξῆψεν ὅλον τὸ αἷμά μου... Ναί, ναί, τότε ἀπεφάσισα νὰ ἐκδικηθῶ ἄνευ ἐλέους καὶ οἴκτου. . . καὶ νύκτα τινὰ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνὸν πέπλον, μετέβην εἰς τῆς Βαρβάρας διὰ νὰ ζητήσω συμβουλὰς καὶ βοήθειαν, καὶ μετὰ τῶν συμβουλῶν μοὶ ἐχορήγησε καὶ ἄλλο τι. . . Οἴμοι! διατί δὲν ἀπέθνησκον μυριάκις πρὶν ἐκτελέσω τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο ἀνοσιούργημα; ... διατί τὸ οὐράνιον πῦρ δὲν κατέκαιε τὰς ἱεροσύλους χεῖράς μου, καθ' ἣν ἔθετον εἰς τὸ Ἀρτοφόριον δηλητηριασμένον ἅγιον Ἄρτον, αὐτὸν ἐκεῖνον, ὃν σὺ ἐπρόσφερες εἰς τὴν Ἐδίττην!...

Ὁ Ράλφος ἀνεπήδησεν ἄφνης, ὡς ἐὰν ὄφις εἶχε δήξει τὰ στέρνα του, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πυρέσσοντας, μὲ βλέμμα αἱμάσσον, ἀτενῶς παρετήρησε τὴν ἀδελφήν του μετ' ἐκφράσεως φρικώδους καὶ ἀπειλητικῆς, — ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη δὲν διήρκεσεν, εἰμὴ ὅσον ἀστραπή.

Βαθεῖα κατήφεια ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν ἀπεξηραμένων παρειῶν του, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπόν του, πιέζων αὐτὸ σπασμωδικῶς, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες κατεσκότιζον τὸν νοῦν του, καὶ τὰ ὠχρὰ χείλη του μόλις ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτραυλίσωσι διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρύων... Θεέ μου! ... Θεέ μου!...

Μετὰ στιγμὴν θλιβερᾶς σιγῆς ἡ Βέρθα ἐπανέλαβε τονίζουσα ἑκάστην λέξιν:

— Ἦλθον πρὸς τὸν ἐξομολογητὴν καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀνάγκη πᾶσα νὰ γνωρίσῃ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λεπτομερείᾳ τὸ κακούργημά μου... Ναί, εἰμὶ ἔνοχος, καὶ τὸ κακούργημά μου δὲν ἔχει ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, διότι εἶναι ἔγκλημα σκληρότητος ὑπερβαινούσης καὶ αὐτὴν τὴν τῆς τίγρεως... Ἔσχον τὴν σκληρότητα νὰ παρευρεθῶ ἀπαθὴς εἰς τὴν σπασμωδικὴν ἀγωνίαν τῆς Ἐδίττης ... εἶδον τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Τασίλλου, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ οὔτε τὸ ἐλάχιστον αἴσθημα οἴκτου ... Ἀλλ' ἤδη ἡ συνείδησίς μου ἀφυπνίσθη ἐκ τοῦ ληθάργου... Εἶναι τρεῖς ἤδη νύκτες, καθ' ἃς φρικώδη φαντάσματα περιίπτανται περὶ τὴν κλίνην μου... ἀκούω τὰς φωνὰς των ἐν τῇ Κολάσει, — τὰ εἰς τὸν τοῖχον πτερυγίσματα τῆς νυκτερίδος ... ὑπομειδιάματα Σατανικά ... βλέπω τὸ θῦμά μου ἐξερχόμενον τοῦ τάφου καὶ καταρώμενον ἐμοῦ... τὸ πᾶν, τὸ πᾶν μὲ καταπαγόνει ἀπὸ φόβον, καὶ μὲ καθιστᾷ παράφρονα ἀπὸ τρόμον... Ὤ, τείνατε τὰς εὐλογημένας σας χεῖρας . . . Συγχωρήσατε δυστυχῆ, ἥτις ὅσον ἄτιμος καὶ ποταπὴ καὶ ἂν εἶναι, εἰλικρινῶς ὅμως μετανοεῖ, καὶ ὀδύρεται διὰ τὸ φρικῶδες ἔγκλημά της...

— Ἐγὼ νὰ σὲ συγχωρήσω! . . . ποτέ, ποτέ... ἀπομακρύνθητι, δύστηνος, σὺ δὲν εἶσαι ἡ ἀδελφή μου... δὲν σὲ γνωρίζω...

— Ὤ, πρὸς Θεοῦ, ἐκείνου ὃν λατρεύεις, μὴ με ἐγκαταλείψῃς... συλλογίσθητι ὅτι ὡς ἱερεὺς καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἔχεις τὸ καθῆκον νὰ σώσῃς γυναῖκα καταδικασθεῖσαν δι' ἔγκλημα ὑπ' ἐμοῦ διαπραχθέν... Πράξον οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐγερθῇ ἄλλο αἷμα, καὶ μὲ κατηγορήσῃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου... Μετάβηθι ἀμέσως εἰς τοὺς δικαστάς... Ἡ φωνή σου ἀκούεται μετ' εὐλαβείας ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ ἡ κατάθεσίς σου δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἦναι ἔγκυρος... Εἰπὲ ὅτι ὁ φονεὺς ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του, καὶ πρὸς ἐξάγνισιν αὐτοῦ ἐκλείσθη εἰς ἱερὸν μέρος, ὅπως διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του... Γράψον μάλιστα ἀμέσως εἰς τὴν ἡγουμένην τοῦ Μοναστηρίου τῶν Τεθαμμένων Ζώντων, — ἀποφεύγων νὰ μνημονεύσῃς τοῦ ὀνόματός μου, — καὶ χάρις τῇ ἐπιρροῇ σου θὰ γείνω δεκτή. Ὤμοσα νὰ μὴ προφέρουν πλέον τὰ χείλη μου λέξιν, καὶ ὅτι σὺ θὰ ἦσαι ὁ τελευταῖος ἀνήρ, ὅστις θέλει προσηλώσει τὸ βλέμμα του πρὸς ἐμέ... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης λοιπὸν ἀπέθανον διὰ τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ θέλω ἀναχωρήσει τὴν νύκτα ταύτην διὰ τὴν Β*, ἵνα κλεισθῶ εἰς τὸν ζῶντα ἐκεῖνον τάφον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅπως μὴ πλέον αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ πέσωσιν ἐπὶ μιᾶς ἀθλίας, ὡς ἐγώ.

Ὁ Ράλφος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐκάθησε παρὰ τῷ γραφείῳ του, ἐνῷ ἡ κόρη κεκμηκυῖα καὶ ἀπηυδημένη ἐστήριξε τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀδελφοῦ της.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

ΕΜΜΕΝΕΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Ἔχει πυρετόν, εἶπεν· ἀλλ' ὁ Γιάννης ἔχει δίκαιον, εἶναι πράγματι ὡραία.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάνῃ ἡ ὡραιότης; εἶπεν ἡ κυρία Ὠμπερτίνου πάντοτε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας της· ἡ ὡραιότης εἶναι ἕνας καπνός!

— Τέλος πάντων τὴν ἀγαπᾷ! εἶπε στενάζουσα ἡ γραῖα.

— Καὶ σὺ ἔρχεσαι;

— Νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της δι' αὐτόν.

— Πῶς αὐτὸς δὲν τολμᾷ;

— Ὄχι.

— Αὐταῖς εἶναι κουταμάραις. Νὰ σοῦ δίνῃ τόσον κόπο ἐσένα τώρα εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀδελφή μου.

— Ἐὰν πρόκειται νὰ γείνῃ εὐτυχής, τὸ κάμνω εὐχαρίστως.

Ἡ Μαρία ἔκαμε κίνημά τι καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο γραιῶν.

— Ἰδοὺ ἐξυπνᾷ, εἶπεν ἡ κυρία λὰ Βιλλωδαὶ καθίσασα πλησίον τῆς κλίνης.

Καὶ κύπτουσα πρὸς τὴν κεφαλὴν τῆς κρεολοῦ τῇ εἶπεν ἁπλῶς:

— Εἶμαι μητέρα του, παιδί μου.

— Ἀ!

— Καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους του νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ σὲ νυμφευθῇ, ἐὰν συγκατατίθεσαι εἰς τοῦτο.

— Ἀλλὰ μόλις μὲ γνωρίζει!

— Σὲ ἀγαπᾷ, ἐπανέλαβεν ἡ γραῖα, καὶ εἶναι γενναῖος καὶ ἔντιμος νέος.

— Εἶμαι πτωχή.

— Τί μᾶς μέλει; εἰς τὴν Ρόχην ἔχομεν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἀναγκαιοῖ. Ἡμεῖς φιλόδοξοι δὲν εἴμεθα· ζῶμεν ἑνωμένοι καὶ οὐδέποτε κάνεὶς ἐξ ἡμῶν κατεχράσθη ἓν σκοῦδον. Θὰ ζήσῃς μαζῆ μας· θὰ ἔχω ν' ἀγαπῶ ἕνα παιδὶ περισσότερον, ἕνα εὔμορφο κορίτσι, διότι εἶσαι ὡραία σὰν τὸ φῶς.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐστέναξε.

Τί τῇ ἐχρησίμευεν ἡ καλλονὴ αὕτη;

— Θὰ σὲ ἀγαπήσωμεν ὅλοι, διότι θὰ εἶσαι ἡ γυναῖκα τοῦ πρωτοτόκου μου, τὸ θέλεις;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθησε μὲ καλωσύνην:

— Ὁ Γιάννης μοῦ διηγήθη, ὅτι ἔχασες τὴν μητέρα σου, τὴν οἰκογένειάν σου, καθὼς καὶ τὴν περιουσίαν σου. Θὰ εὕρῃς εἰς Ρόχην ἀγαθὴν οἰκογένειαν, ἥτις θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἄλλην· καὶ σύζυγον πρόθυμον νὰ πέσῃ στὴ φωτιὰ γιὰ σένα. Γνωρίζω τὸν υἱόν μου· ὑπὸ ἐξωτερικὸν ἄγριον κρύπτει τὴν γενναιοτέραν καρδίαν τοῦ κόσμου· καὶ τ' ἀδέλφια του τοῦ ἐμοιάζουν. Ὁ Θωμᾶς σκοτώνεται γιὰ μᾶς, καὶ ὁ Ἀνδρέας θὰ ἦτον ἱκανὸς νὰ πάρῃ ἐπάνω του τὰς θλίψεις ὅλων μας· δὲν θὰ τοὺς παινέσω ἐγώ· εἶναι παιδιά μου, ἀλλ' ὅλοι εἰς τὸν τόπον μας γνωρίζουν ὅτι οἱ λὰ Βιλλωδαὶ εἶναι τίμιοι ἄνθρωποι, καὶ δὲν σοὶ ζητῶ ἄλλο παρὰ ν' ἀγαπᾷς τὸν Γιάννη καὶ νὰ ἦσαι ἀγαθὴ σύζυγος

Ἡ Εὐαγγελία ἔκλαιε.

Καὶ αἱ δύο γραῖαι τὴν ἐμιμήθησαν ἡ δὲ θεία Ὠμπερτίνου, ἐλησμόνησε τὸν ὑψηλὸν κεκρύφαλον τῆς ἀδελφῆς της ὡς καὶ τὸ ἐκ μετάξης φόρεμα, τὸ ἔχον τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἄνθη κεντητά.

Τὰ δάκρυα ὅμως τῆς κρεολοῦ, ἦσαν δάκρυα πείσματος, δάκρυα λύπης καὶ σχεδὸν καὶ ὀργῆς.

Ποῦ ἦσαν αἱ Καρδέναι καὶ ὁ εὐγενὴς μαρκήσιος, οἱ ὡραῖοι κῆποι, αἱ βανίλιαι καὶ αἱ φυτεῖαι τοῦ καπνοῦ μὲ τὰ κόκκινα ἄνθη των; Ποῦ αἱ κομψαὶ ἅμαξαι καὶ οἱ ὑπερήφανοι ἱσπανικοὶ ἵπποι καὶ οἱ δοῦλοι, οἱ σπεύδοντες εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν της νὰ ριφθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν της!

Αἱ δύο γραῖαι ἠπατήθησαν, καί τοι ἦσαν πεπροικισμέναι καὶ μὲ φρόνησιν καὶ μὲ λεπτότητα πνεύματος. Ὁ χείμαρρος ἐκεῖνος τῶν δακρύων τὰς ἔπεισε νὰ μὴ ζητῶσι πλέον τὸν ὅρκον, ὃν κατ' ἀρχὰς ἀπῄτουν.

— Ἔμβα, εἶπεν ἡ θεία Ὠμπερτίνου εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ὄρθιος ὄπισθεν τῆς θύρας ἐπερίμενε τὴν ἀπόφασιν ἐξ ἧς θὰ ἐξηρτᾶτο ἡ ζωή του, ἔμβα καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς γυναίκας σου, κουτούλιακα!

Ὁ πρωτότοκος τῶν λὰ Βιλλωδαὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα πλησίον τῆς κλίνης τῆς Μαρίας, ἔλαβε τὴν ἐρριμένην χεῖρά της, τὴν λευκὴν ὡς ἡ χιών, ἥτις ἀνεπαύετο εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, καὶ προσεκόλλησεν ἐπ' αὐτῆς τὰ χείλη, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ παρεμέρισε τὴν ὡραία

πυκνὴν καὶ κατάμαυρον κόμην τῆς κρεολοῦ καὶ ἀπέθεσε φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

— Ἐμπρός, παιδί μου, τῇ εἶπε, τώρα εἶσαι 'δική μας, καὶ θὰ σὲ φυλλάξωμεν καλῶς!

Αἱ κατόπιν τῆς σκηνῆς ταύτης ἡμέραι ὑπῆρξαν τόσῳ ἀπησχολημέναι, ὥστε παρῆλθον ταχύτατα.

Ἡ Μερσεδὲς καὶ ἡ θυγάτηρ της ἦλθον ἐφοδιασμέναι μὲ τὰ οἰκογενειακά των ἔγγραφα, ὁ δὲ τηλέγραφος συνεπλήρωσε τὰ ἐλλείποντα.

Ὁ ἀγροκόμος τῆς Ρόχης δὲν ἔχανε στιγμήν.

Ἀπὸ τῆς πρωΐας τὸν ἔβλεπέ τις διατρέχοντα τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τοῦ σιδηροχρόου ἵππου του· ἢ ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ἁμάξης νὰ καταθραύῃ τοὺς χάλικας τῶν παρόδων.

Δύο κατόπιν μῆνας ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι τοῦ κάλλους της, τοῦ ἀξιοπρεποῦς καὶ διακεκριμένου ὡς νὰ ἦτο πραγματικὴ δούκισσα, ἐνυμφεύετο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ τῆς Ρόχης ὁ Ἐκτό, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ πρίγκηπος Ραιμόντ ὁ Ἐλύ, ὅστις ἠθέλησε νὰ τιμήσῃ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐντίμους τούτους ὑπηρέτας, καὶ ὅστις ἐδώρησε τῇ νεονύμφῳ ψέλλιον ἀξίας ἑκατὸν λουδοβικείων, τὸν ἀγρότην Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί, τὸν ἀρχηγὸν τῆς παλαιᾶς Νορμανδικῆς οἰκογενείας Βιλλὼ λὰ Βιλλωδαί.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο ἁπλουστάτη ἕνεκα τοῦ πένθους τῆς νεονύμφου.

Μικρὸς ἀριθμὸς φίλων καὶ οἱ συγγενεῖς μόνον παρέστησαν εἰς αὐτήν.

Τῇ ἐπαύριον, ἐντὸς τοῦ σιδηροδρομικοῦ διαμερίσματος, δι' οὗ ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους, ὁ πρίγκηψ εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν τὸν γραμματέα αὐτοῦ:

— Μὰ τὴν πίστι μου, φίλε μου, δὲν ἠξεύρω τί νὰ εἴπω, ἀλλ' οὐδέποτε συνήντησα γυναῖκα ὡραιοτέραν αὐτῆς τῆς κρεολοῦ.

Καὶ ἐξαπλωθεὶς ἀνέτως ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ διαμερίσματος ὅπως κοιμηθῇ, ἐπανελάμβανε μετὰ πεποιθήσεως:

— Οὐδέποτε! οὐδέποτε! λόγον τιμῆς οὐδέποτε!

Ἐν τούτοις δὲν ηὐχαριστήθησαν ὅλοι διὰ τὸν τόσῳ ἀνόμοιον τοῦτον γάμον.

Οἱ ἁμαξηλάται, οἱ κρεοπῶλαι, οἱ φύλακες καὶ οἱ μισθωταὶ πάντες ἦλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὴν ἔξοδον τῶν νεονύμφων, ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος διεχύθη εἰς τὸ πρόναον, ἀλλ' ἄνευ ἐνδείξεώς τινος χαρᾶς.

Οἱ Νορμανδοὶ ἀγρόται, ἀπὸ τὸ Κουτάνς εἰς τὸ Ρουὲν εἶναι συνειθισμένοι, εἰς περιστάσεις τοιαύτας ν' ἀπολαμβάνουν διασκεδάσεων, αἵτινες ἐδῶ τοῖς ἔλειπον.

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα, ἡ ὑπηρέτρια τῶν λὰ Βιλλωδαί, δροσερὰ χωρική, πάντοτε εὔθυμος ὡς ὁ σπῖνος, καίτοι ἐπειγομένη διὰ τὰς ἑτοιμασίας τοῦ δείπνου, δὲν ἐδείκνυε τὴν συνήθη αὐτῇ φαιδρότητα.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ὁ φύλαξ Ἰωάννης ὅστις ἔμενεν εἰς τὸν οἶκον, ἐπιστρέφων εἰς τὸν σιτοβολῶνά του, ἔσυρεν ἐκ τῆς χειρίδος τὸν ἱπποκόμον Γιλόττον καὶ τῷ εἶπε:

— Βρρ! δὲν ξεύρω τί τρέχει· μὰ αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ φαίνεται σὰν κηδεία.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνατριχίλαις.

— Ἡ δὲ μικρὰ Βαρβάρα πῶς σοῦ φαίνεται νἆναι μουτρωμένη; καὶ ὁ ἀφέντης της δὲν τῆς εἶπεν οὔτε λέξιν.

— Σωστό, μὰ ἂν καὶ δὲν εἶναι καλὸ νὰ πονηρεύεται κανείς, ποιὸς ξέρει κι' αὐτὰ τὰ κορίτσια τί βάζουν μὲ τὸν νοῦ τους! εἶπεν ὁ φύλαξ. Καλὴ νύκτα σου.

ΙΒ'

Δέκα ὧρας τῆς πρωΐας ἐδείκνυε τὸ ἐκκρεμὲς μικρᾶς αἰθούσης τοῦ μεγάρου ὁ Ἐλύ κατὰ τὴν ὁδὸν Λίλλης.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἀνεγερθὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἦτο μεγαλοπρεπὲς ἅμα καὶ σοβαρὸν οἰκοδόμημα.

Εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἴθουσαν, τὴν φέρουσαν εἰς εὐρύχωρον βιβλιοθήκην, νεανίας τις ἐκάθητο ἐνώπιον γραφείου πλήρους χαρτίων, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ ἐτακτοποίει, τὰ ἔθετε κατὰ σειρὰν καὶ τὰ ἠρίθμει.

Ἐπὶ τῶν λευκῶν καὶ χρυσοποικίλτων ξυλουργημάτων τοῦ τοίχου, ἦσαν ἐφηρμοσμένοι τίσσαρες ἀρχαῖοι τάπητες τῆς Φλάνδρας, παριστάνοντες ἁπλῶς πρασιάς, ἀλλὰ τὰ ζωηρὰ των χρώματα, ὁ χρόνος εἶχε καταστήσει γλυκύτερα, καὶ ἓξ εἰκόνες γυναικῶν, τῶν προγόνων τοῦ πρίγκηπος, κρεμάμεναι μεταξὺ αὐτῶν, ἔδιδον φαιδροτέραν ὄψιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην.

Ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς ἐλαιογραφεῖαι, φιλοτεχνηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Λαγγρεναὶ καὶ τοῦ Ναττιέ, περιεστεμμέναι διὰ ῥόδων καὶ παριστάνουσαι μεγάλας δεσποίνας εἰκοσαετεῖς, ἐχούσας τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς καὶ θαυμασίας ἐν τῇ ὑψηλῇ κομμώσει των καὶ ταῖς βαρυτίμοις διανθέσιν ἐσθήσεσιν αὐτῶν.

Ὁ πρίγκηψ ἠγάπα τὰς φαιδρὰς εἰκόνας καὶ τὰ χρώματα τῆς ἀνοίξεως.

Ὁ νέος ἀνήρ, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου, εἰργάζετο ἐγκύπτων ὅλως εἰς τὰ πρὸ αὐτοῦ ἔγγραφα, καὶ μηδόλως προσέχων εἰς τὰς εἰκόνας τὰς ἀείποτε μειδιώσας.

Ἦτο ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαί, ὁ Βενιαμεὶν τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ὁ κομψότερος τοῦ γένους του καὶ ὁ σοφὸς τοῦ οἴκου αὐτῶν.

Ὡς ἔφερεν ἀνέτως τὴν μέλαιναν ἐνδυμασίαν του, ἄνευ ἐκζητήσεως, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ψευδοῦς μετριοφροσύνης, ἠδύνατό τις κάλλιστα νὰ τὸν ἐκλάβῃ ὡς αὐτὸν τὸν πρίγκηπα μᾶλλον, ἢ ὡς ἁπλοῦν γραμματέα του.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἁπλοῦς γραφεύς, εἰς ὃν ὅμως ἡ ἐργασία ἐκείνη οὐδεμίαν τῷ ἐπροξένει στενοχωρίαν.

Ὁ πρίγκηψ πέντε ἢ ἓξ ἔτη μεγαλείτερος αὐτοῦ τὸν μετεχειρίζετο οἰκείως ὡς φίλον· οὗτος ὅμως διὰ τελείας καλαισθησίας ἐγνώριζε νὰ διατηρῆται εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν.

Ἐνῷ δὲ ἔκλειε φάκελλόν τινα ἐγγράφων καὶ ἔθετεν αὐτὸν εἰς τὸ οἰκεῖον διαμέρισμα χαρτοθήκης τινός, ἡ θύρα ἠνεῴγη καὶ ἐφανη ὁ Μαυρίκιος κρατῶν τὸν λαιμοδέτην αὐτοῦ εἰς τὴν δεξιαν, ὡς ποτὲ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' παρέστη εἰς τὸ παρλαμέντον.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν.

— Ἐτελείωσε.

— Καὶ ὀφείλομεν;

— Συγχωρήσατέ με νὰ κάμω τὴν πρόσθεσιν...

— Θὰ διαρκέσῃ πολύ;

— Δέκα λεπτά, πρίγκηψ.

Ὁ Μαυρίκιος δ' Ἐλύ, εἶναι εἷς τῶν χαριεστέρων εὐγενῶν.

Ἦτο τότε μόλις τριακονταετής.

Ξανθός, ἰσχνός, μειδιῶν πάντοτε, ἦτο ὁ εὐνοούμενος τῶν κυριῶν.

Ἴσως ἡ γενναιότης αὐτοῦ συνετέλει μεγάλως εἰς τὰς ἐπιτυχίας του, ἐν τούτοις οὐδαμοῦ εὕρισκεν ἀντιστάσεις.

— Πόσα; ἠρώτησεν οὗτος, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπί τιας στιγμὰς χαρίεσσάν τινα μαρκησίαν τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙϛΙ'.

— Ἓν ἑκατομμύριον ἑπτακοσίας ἑξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀνδρέας.

— Ὅλα, ὅλα;

— Ἀλλά...

— Ἀναπνέω. Καὶ τί εἰσόδημα ἀκριβῶς μοὶ μένει;

— Τριακόσιαι δώδεκα χιλιάδες φράγκων, πρίγκηψ.

Ἐρωτῶ καθαρῶς τί μοῦ μένει;

— Καθαρῶς ἐννοῶ, πρίγκηψ, καὶ ἔτι πρὸς τὸ μέγαρον ἀξίζον τὸ ὀλιγώτερον ἓν ἑκατομμύριον.

— Οὔφ! δὲν ἔχομεν λοιπὸν καταντήσει ἀκόμη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαιτείας.

— Ἀναμφιβόλως· ἐν τούτοις τολμῶ νὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι διὰ νὰ πληρώσητε τὸ παθητικόν σας, ὅπερ δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητον, ἐκ μόνων τῶν εἰσοδημάτων σας, δέον νὰ μὴ πληρώσητε τοὺς ὑπηρέτας σας ἢ καὶ νὰ τοὺς ἀπολύσητε καὶ νὰ ὑπηρετῆσθε μόνος, νὰ πίνετε δὲ ὕδωρ ἁπλοῦν, ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη.

— Διαβολε! εἶπεν ὁ πρίγκηψ δάκνων τὸν μικρὸν μύστακα αὐτοῦ τὸν ἔχοντα ζωηρὸν πυρόξανθον χρῶμα, διάβολε! ὅπερ σημαίνει, κύριε φρόνησις, ὅτι προτιμότερον εἶναι ν' ἀποκοπῇ ἓν μέλος διὰ νὰ σωθῇ τὸ λοιπὸν σῶμα.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Καλά, καλά· θὰ σκεφθῶμεν· πρόσθες ἐν τούτοις εἰς τὸ παθητικόν μου ἑξήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἃς εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ χάσω τὴν νύκτα ταύτην, διότι εἶχον μίαν καταδρομὴν τοῦ διαβόλου! τί μένει εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν μου;

Ὁ Ἀνδρέας ἐποιήσατο διὰ τῶν χειλέων μορφασμὸν καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

Ὁ πρίγκηψ ἤρξατο γελῶν.

— Ἰδοὺ μορφασμὸς οὐδὲν καλὸν ἐμφαίνων, εἶπε.

— Δώδεκα χιλιάδας καὶ τριακόσια δέκα φράγκα.

— Εὐτυχῶς ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ταμεῖον τοῦ Ροζενδάλ.

— Ἐὰν τὸ θέλετε, πρίγκηψ, θὰ πάρω τὰ χρήματα ταῦτα ἀπὸ τὸν κύριον βαρόνον, ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς φθάνει τὸ ἓν ἑκατομμύριον ὀκτακοσίας εἴκοσι χιλιάδας, τῶν ὁποίων τὰ τρία τέταρτα ὀφείλονται εἰς αὐτόν.

[Ἕπεται συνέχεια] TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ ἐξιλασμός.

[Συνέχεια]

Ἡ κόμησσα ἐν ἀπεριγράπτῳ διατελοῦσα ταραχῇ ἠγνόει τί πλέον νὰ σκεφθῇ καὶ εἴπῃ, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐννοήσας τὴν ἀμηχανίαν της ἔκ τε τοῦ προσώπου καὶ τοῦ βλέμματός της, ἐμειδίασε μειδίαμα πονηρόν, εἶτα δὲ ἐπανέλαβεν :

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρατηρήσω, κυρία κόμησσα, ὅτι γενικῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ εἴπω πάντοτε ὅτι αὐτουργὸς μιᾶς ἀπαγωγῆς εἶναι εἷς ἐραστής.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Δὲν ὑποθέτεις, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν δύναμαι νὰ ἦμαι ἐραστὴς τῆς δεσποινίδος Δελασέρ, ἑνὸς παιδίου ! Εἶπον ὅτι ἐννοῶ τὴν λύπην σου καὶ σὲ οἰκτείρω. Δὲν θέλω νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς τραχεῖς λόγους σου καὶ δὲν ἀποσύρω τὴν προσφορὰν τῶν ἐκδουλεύσεών μου, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου σᾶς ἔκαμα. Νομίζω δὲ ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, διότι ἠξεύρω μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀγνοῆτε.

Ἡ κόμησσα τὸν ἤκουε μόνον, ἀνίκανος νὰ εὕρῃ ἀπάντησιν, ὁ ὑποκόμης ἐννοήσας ὅτι ἠδύνατο μέχρις ἄκρων νὰ φανῇ θρασύς, ἐξηκολούθησεν :

— Σοὶ ὡμίλησα περὶ ἐραστοῦ, καὶ λέγεις βεβαίως καθ' ἑαυτὴν ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἡ κόρη σου, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει κανένα εἰς Παρισίους, ἡ ὁποία δὲν πηγαίνει εἰς συναναστροφὰς καὶ ἡ ὁποία τόσον καλῶς ἐπιτηρεῖται, νὰ ἔχῃ ἐραστήν. Λοιπόν, κυρία κόμησσα, ὅσον καὶ ἂν σᾶς φαίνεται τοῦτο ἀδύνατον, εἶναι ὅμως ἀληθές. Ἡ δεσποινὶς Δελασὲρ ἀγαπᾷ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾷ ἐπίσης παραφόρως.

— Ὦ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

Ἀπὸ στιγμῆς ἤδη ἐσκέπτετο αὕτη τὸν μαρκήσιον Βερβεῖν.

Ὁ δόλιος ὑποκόμης κατώρθωσε τὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Ἐσκευώρησε μετὰ μεγάλης ἐπιδεξιότητος ὅπως στρέψῃ τὰς ὑποψίας τῆς κομήσσης κατὰ τοῦ μαρκησίου, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἡ Χρυσαυγὴ ὡμίλησε τῇ παιδαγωγῷ αὐτῆς περὶ τῶν ἐπισκέψων τοῦ νέου ἐν Κορδελιέρῃ...

Ἀλλ' ὡς δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην νύξιν εἰς τὴν κόμησσαν, ὅτι ἐγίνωσκεν, ὅτι ἐχρημάτισεν αὕτη παιδαγωγὸς τῆς θυγατρός της, ὡσαύτως προσεποιεῖτο πιστεύων καὶ ὅτι ἡ αὐτὴ ἠγνόει παντάπασι τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ τῇ φανερώσῃ.

Τοῦτο συνεφώνει πρὸς τὰ σχέδιά του καὶ ἔμελλε μάλιστα νὰ σημάνῃ σπουδαίως κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῶν.

— Ἐννοῶ τὴν ἔκπληξίν σου, κυρία κόμησσα, εἶπεν· ἴσως δὲν μὲ πιστεύεις ποσῶς, ἀλλ' ἐγὼ βασίζομαι ἐπὶ γεγονότων, καὶ αὐτὰ ἀναφέρω. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἤμην μετὰ τοῦ νέου αὐτοῦ—ἐπίτρεψέ μου νὰ μὴν εἴπω τὸ ὄνομά του — εἰς τὴν παράστασιν τῆς *Ἰουδαίας* εἰς τὸ Μελόδραμα. Αἴφνης ὁ νέος παρετήρησεν εἰς ἓν θεωρεῖον νεάνιδα ὡραιοτάτην καὶ τὴν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως. Περισσότερον τοῦ ἔτους, εἶχεν ἀναζητήσει πανταχοῦ τὴν νεάνιδα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Καμπανίαν, νομίζω, καὶ τῆς ὁποίας ἠράσθη ἐμμανῶς· λαβὼν δὲ πληροφορίας, ἔμαθεν ὅτι ἡ νεᾶνις, τὴν ὁποίαν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελόδραμα, κατῴκει εἰς τὸ βουλεβάρτον Ἄουσμαν καὶ ὠνομάζετο Χρυσαυγὴ Δελώρμ. Ὀφείλω νὰ σοὶ εἴπω ὅτι ἠγνόει τότε—καὶ ἴσως τὸ ἀγνοεῖ ἀκόμη — ὅτι ἡ δεσποινὶς Δελὼρμ εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ. Προσθέτω δὲ ὅτι μολονότι ὁ νέος αὐτὸς εἶναι φίλος μου, ἐγὼ δὲν ἐνόμισα καλὸν νὰ τὸν διαφωτίσω περὶ τούτου. Βραδύτερον θὰ γνωσθῇ ἐὰν εἶχον δίκαιον ἢ ἄδικον.

» Ὁ νέος αὐτὸς μοὶ διηγήθη πῶς ἐγνώρισε τὴν Χρυσαυγήν, τὰς συνεντεύξεις των, καὶ τοὺς ἀμοιβαίους ἐρωτικοὺς λόγους καὶ ὅρκους των. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραδοξοτάτη ἐρωτικὴ περιπέτεια ἐκ τῆς ὁποίας ἀπετυπώθη ἐρωτικὸν εἰδύλλιον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις ὑπῆρξε τραγική, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κόμης Δελασὲρ ἐπέστρεψεν εἰς Κορδελιέρην.

»Οἱ νέοι ἀπεχωρίσθησαν βιαίως, καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς των ἐκεῖνος ἐπροξένησεν ἀπελπισίαν μὲν εἰς τὸν νέον, καὶ πιθανῶς μεγάλην λύπην εἰς τὴν νέαν. Ὡς εἶπον, ὁ νέος δὲν ἐλησμόνησε τὴν Χρυσαυγήν του, μὲ ὅλας τὰς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς ἀναζητήσεις του, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ Μελόδραμα, ὁ ἔρως του ἐγένετο σφοδρότερος καὶ φλογερώτερος εἴπερ ποτε ἄλλοτε, καὶ εἰς βαθμὸν μάλιστα ὥστε, ἐνῷ ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ πλουσίαν κληρονόμον, δὲν ἐδίστασε νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον. Ἰδοὺ τὰ γεγονότα, τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὁποίων ἐγγυῶμαι.

»Τώρα δὲν ἰσχυρίζομαι ποσῶς ὅτι ὁ νέος ἀπήγαγε τὴν δεσποινίδα Δελασὲρ μὲ τὴν συγκατάθεσιν αὐτῆς ἢ ὄχι· ποτὲ δὲν διαβεβαιῶ τίποτε χωρὶς νὰ ἔχω ἐνδείξεις. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι μεγάλαι ὑπόνοιαι ἐγείρονται κατ' αὐτοῦ.

Ἡ κόμησσα ἐσκέπτετο τεταπεινωμένην ἔχουσα τὴν κεφαλήν.

— Ὥστε ἠπατήθην, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· δὲν εἶναι αὐτός, ἀλλ' ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν. Καὶ ὅμως... Ἀλλ' ὄχι, εἶχον ἄδικον, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω. Καὶ ὁ κόμης Δελασὲρ κατηγόρησεν ἐμέ, ἐμέ.

— Κυρία κόμησσα, ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης, σᾶς προσέφερον καὶ σᾶς προσφέρω καὶ ἤδη τὰς ἐκδουλεύσεις μου, ἐὰν θέλετε θὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὰς ἀναζητήσεις σας.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω πρῶτον ἐὰν ὁ ἐν λόγῳ νέος εἶναι αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Θὰ πράξω ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μέρους εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἡ δεσποινὶς Δελασέρ.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς ἐκ Παρισίων σήμερον μάλιστα ;

— Ναί, ἀλλὰ δι' ὀλίγας μόνον ἡμέρας· ἄλλως τε καὶ ἀπὼν δύναμαι νὰ ἐνεργήσω καὶ νὰ λάβω πολυτίμους πληροφορίας.

— Τότε, κύριε Σανζάκ, δὲν ἀποποιοῦμαι τὴν ἀρωγήν σου.

— Εὐχαριστῶ, κυρία κόμησσα· ἆ ! δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω πόσον μὲ καθιστᾷς εὐτυχῆ ! Εὐθὺς ὡς μάθω τι, θὰ σᾶς γράψω. Ποῦ νὰ διευθύνω τὰς ἐπιστολάς μου ;

— Εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ποῦ κατοικεῖς.

— Ἐν τῇ ὁδῷ Δαβοῦ, ἀριθμὸς 6.

Ὁ ὑποκόμης θέλων νὰ παραστήσῃ τὴν κωμῳδίαν του μέχρι τέλους ἐντελῶς ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν ἐντὸς τοῦ σημειωματαρίου του.

— Πρὶν ἢ ἀναχωρήσω, ἐπανέλαβε, θὰ ὑπάγω εἰς τοῦ φίλου μου τοῦ νέου, μολονότι γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν εὕρω, διότι ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐκ Παρισίων.

— Ἀπὸ δύο ἡμερῶν ; ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Ἡ σύμπτωσις αὕτη σ'ἐκπλήττει, αἴ ; ὡς ἐξέπληξε καὶ ἐμέ. Ἀλλ' ἂς μὴ δικάσωμεν τίποτε· πρέπει νὰ μάθωμεν, νὰ ἤμεθα βέβαιοι.

Ἡ κόμησσα ὡδευσε πρὸς τὴν θύραν, ἣν ὁ ὑποκόμης ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— Κυρία κόμησσα, καλὴν ἐντάμωσιν, τῇ εἶπεν ἀφίνων αὐτήν, ἀφοῦ τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας.

Ὁ ὑποκόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα ἐνδυθῇ.

— Ἔλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅλα φαίνονται πῶς πηγαίνουν κατ' εὐχήν. Ἐξάπαντος καλὰ ἔκαμεν ἡ κόμησσα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐντάμωσίν μου.

Ἡ κόμησσα κατέβη ἠρέμα τὴν κλίμακα, ἐσκέπτετο δὲ ἂν ὤφειλε νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν της· φθάσασα δὲ πλησίον τῆς ἀμάξης αὐτῆς εἶπε καθ' ἑαυτήν :

— Ὁ μαρκήσιος ἀπουσιάζει ἀπὸ δύο ἡμερῶν, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καὶ διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ νέου, καθ' ἣν διεύθυνσιν αὕτη ἔδωκεν.

Καὶ αὕτη, ὡς τῇ προτεραίᾳ ἔπραξεν ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀπετάθη πρὸς τὴν θυρωρόν, ἥτις σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἔδωκεν ἀπάντησιν· τῇ φορᾷ ὅμως ταύτῃ ὑπῆρχε περιπλέον ἡ ἔκπληξις τῶν ὑπηρετῶν τοῦ μαρκησίου, οἵτινες ἤρχιζον ν' ἀνησυχῶσι περὶ τοῦ κυρίου αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα ἐνόησεν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἠδύνατο νὰ μάθῃ περισσότερα, ἐπέβη δὲ τῆς ἁμάξης αὐτῆς, πεπεισμένη τῇ φορᾷ ταύτῃ ὅτι ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἦτο ὁ αὐτουργὸς τῆς ἀπαγωγῆς.

ΙΒ'

Ἡ μονομαχία.

Μετὰ μικρὸν θὰ μαθωμεν τὴν αἰτίαν τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως τοῦμαρκησίου ὡς καὶ διατί δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει.

Εἴπωμεν ὅμως πρῶτον τί συνέβη τῇ πρωΐᾳ καὶ μετὰ μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπήχθη ἡ Χρυσαυγή.

Τῇ ἑνάτῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ ὁ μαρκήσιος εἶδεν ἀφικόμενον εἰς τὴν κατοικίαν του τὸν ὑποκόμητα Σανζάκ, συνοδευόμενον ὑπό τινος τριακονταετοῦς ἢ τριακονταπενταετοῦς τὴν ἡλικίαν καὶ φέροντος τὴν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ὁ νέος σπουδαῖος πολιτικὸς μηχανικός, ἦτο ἄγνωστος τῷ μαρκησίῳ

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπεδέχθη αὐτοὺς μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης.

Ἀμφότεροι ἐφαίνοντο σοβαροί, καὶ ἡ σοβαρότης αὐτῶν οὐδεμίαν κατέλειπεν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς των.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τεθλιμμένως· εἴμεθα ἐντεταλμένοι ὁ κύριος καὶ ἐγὼ νὰ ἐκπληρώσωμεν εἰς ἄκρον δυσάρεστον ἀποστολήν.

— Εὐθὺς ὡς σᾶς εἶδον, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἐνόησα περὶ τίνος πρόκειται.

— Κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ κ. Καστὲλ —οὕτως ὠνομάζετο ὁ νέος ὁ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς φέρων — καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν πρὸ παντὸς νὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς συμβιβασμὸν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ Ἀδριανὸς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ὑποκόμητα.

— Ὁ κύριος Σανζὰκ πιστεύει ὅτι εἶναι δυνατὸς συμβιβασμός ; ἠρώτησεν.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης.

— Τί πρέπει νὰ κάμω διὰ τοῦτο ;

— Ν' ἀνακαλέσῃς ἁπλῶς, ἀνεπιφυλάκτως, ἄνευ ἐπιλογισμοῦ καὶ ὡς ἁρμόζει εἰς τίμιον καὶ εὐπατρίδην ἄνδρα τὴν ἀξιοθρήνητον ἀπόφασιν, ἣν ἔλαβες, ἀπεκρίθη ὁ κ. Καστέλ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Κύριοι, εἶπε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ὑπερηφάνου· ὡς εὐπατρίδης καὶ τίμιος ἄνθρωπος ἔλαβον ἐν συνειδήσει ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ. Ἔδωκα , ὅπου ὤφειλον νὰ δώσω, ἐξηγήσεις περὶ τῆς διαγωγῆς μου, λυποῦμαι δὲ ὅτι δὲν τὰς ἐνόησαν ἢ δὲν ἔκριναν καλὸν νὰ τὰς παραδεχθῶσιν. Ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην καὶ ὅ,τι ὤφειλον νὰ πράξω καὶ τί ποτε περιπλέον.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ κ. Καστὲλ ἀντήλλαξαν βλέμμα.

— Τότε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν οὗτος, ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος μονομαχία.

— Ὁ κύριος Σανζὰκ ἐφρόντισεν ἤδη νὰ μὲ προειδοποιήσῃ· δίδω δὲ καὶ εἰς τοὺς δύο σας συνάμα τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα πρὸς τὸν κύριον Σανζὰκ· δηλαδὴ εἶμαι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κυρίου Λατράδ. Βεβαίως εἶσθε μάρτυρές του.

— Ναί, κύριε μαρκήσιε, ἀπεκρίθη ὁ μηχανικός, καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ ὁρίσητε τοὺς ἰδικούς σας διὰ νὰ δυνηθῶμεν ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ συνεννοηθῶμεν ὡς πρὸς τὰ τῆς μονομαχίας.

— Θὰ γράψω ἀμέσως πρὸς δύο φίλους μου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν παράκλησίν μου, σήμερον δὲ ἐν διαστήματι ὀλιγώτερον τῶν δύο ὡρῶν θὰ εὑρεθῶσιν εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον σᾶς παρακαλῶ νὰ ὑποδείξητε ὡς τόπον συναντήσεως.

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, ἐγχειρίσας τῷ μαρκησίῳ τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, λυποῦμαι τὰ μέγιστα διὰ τὰ συμβαίνοντα. Ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς μάρτυς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ σὲ παρουσίασα εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀρνηθῶ.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ ψέξω, ἀνταπήντησε ξηρῶς ὁ νέος.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μηχανικὸς ἀποχαιρετίσαντες τὸν μαρκήσιον ἀπῆλθον.

Παρευθὺς ὁ Ἀδριανὸς ἔγραψε πρὸς τοὺς δύο ἀρχαίους φίλους του, τὸν Γάστωνα Δελιμὰνς καὶ τὸν Ἀνδρέαν Σαρμέϊλ, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἀνακοινώσῃ αὐτοῖς σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης βραδύτητος ἔδωκε νὰ κομίσῃ τὰς ἐπιστολὰς ταύτας ὁ θαλαμηπόλος του.

Τῇ ἑνδεκάτῃ ἀκριβῶς ὁ Γάστων καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔφθασαν ὁμοῦ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν παρ' αὐτῶν ὅτι θὰ ἐφύλαττον ἀπόλυτον ἐχεμυθίαν εἰς ὅ,τι ἔμελλε νὰ τοῖς εἴπῃ, τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι τῇ ἐπιούσῃ πιθανῶς θὰ ἐμονομάχει μετὰ τοῦ Ἰουλίου Λατράδ, καὶ τοῖς διηγήθη ἀκολούθως πῶς καὶ διατί ἐνόμισε καλὸν νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀδέλας Λατράδ, τοῦθ' ὅπερ ἦν ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας.

— Τώρα, προσέθηκε, σᾶς ἐρωτῶ ἐὰν θέλετε νὰ γείνητε μάρτυρές μου.

— Ἐὰν ἠρνούμεθα, δὲν θὰ ἤμεθα φίλοι σοῦ, εἶπεν ὁ Σαρμέϊλ.

— Ὁ Ἀδριανὸς ἠξεύρει ὅτι δύναται νὰ βασισθῇ ἐφ' ἡμῶν, ὡς ἡμεῖς βασιζόμεθα ἐπ' αὐτοῦ, προσέθηκεν ὁ κ. Δελιμάνς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τείνας τὰς χεῖρας. Καθιστῶ ὑμᾶς πληρεξουσίους, ἐξηκολούθησε, καὶ ὅ,τι πράξετε, θὰ ἦναι καλῶς πεπραγμένον. Ἀναδέχομαι ἐκ τῶν προτέρων ὅ,τι ἀποφασίσετε μετὰ τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου μου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὁ κ. Καστέλ, μηχανικός, τοῦ ὁποίου σᾶς δίδω τὴν διεύθυνσιν, καὶ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

— Πῶς, ἀνέκραξεν ὁ Γάστων, ὁ Σανζάκ, ὁ ὁποῖος εἶναι φίλος σου, παρεδέχθη νὰ γείνῃ μάρτυς τοῦ ἀντιπάλου σου !

— Ἀγαπητὲ Γάστων, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανὸς μετὰ πικροῦ μειδιάματος, δὲν πρέπει νὰ ἐκπλησσώμεθα διὰ τίποτε. Σᾶς παραπέμπω εἰς τοῦ κυρίου Καστέλ, καὶ εἰς τοὺς κυρίους τούτους ὅτι θὰ ἦσθε εἰς τὸν τὸν τόπον τῆς συναντήσεως εἰς ὀλιγώτερον τῶν δύο ὡρῶν διάστημα. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ τοὺς εὑρῆτε χωρὶς ἄλλο.

— Τί ὅπλον νὰ προτιμήσωμεν, ἂν μᾶς ἀφήσωσιν ἡμεῖς νὰ ἐκλέξωμεν ;

— Αὐτὸ μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, δὲν ἔχω προτιμήσεις.

— Ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ εἶναι ἄριστος ξιφομάχος, παρετήρησεν ὁ Γάστων.

— Καὶ εἰς τὸ πιστόλιον δεξιώτατος, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Λοιπὸν ἐκλέξετε ὁποιονδήποτε ὅπλον, δι' ἐμὲ εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτό.

— Φίλτατε, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου, ἀνταπήντησεν ὁ Ἀνδρέας· εἰς τὸ πιστόλιον εἶσαι τοὐλάχιστον ἰσόπαλος τοῦ Λατράδ.

—Πιθανόν, ἀλλ' ἐπίτρεψον νὰ σοὶ εἴπω, φίλε μου, ὅτι μεταξὺ σκοποβολῆς καὶ πυροβολισμοῦ ἐναντίον ἀνθρώπου ὑπάρχει μεγάλη διαφορά.

— Ὁ Ἀνδριανὸς ἔχει, νομίζω, δίκαιον· μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ ἡ χεὶρ θὰ τρέμῃ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς δὲν θὰ βλέπῃ καλά.

—Μπᾶ ! ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος· ἂς παύσωμεν πλέον ὁμιλοῦντες περὶ τούτου· ἐὰν θέλετε πηγαίνωμεν εἰς τὸ ἑστιατόριον νὰ προγευματίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὀλίγον.

Τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν ὁ Γάστων καὶ ὁ Ἀνδρέας κατέλιπον τὸν Ἀνδριανόν, ἐπιστρέψαντες παρ' αὐτῷ τῇ δευτέρᾳ καὶ ἡμισείᾳ.

— Λοιπὸν ἐτελείωσαν ὅλα ; τοὺς ἠρώτησε.

— Ναί, ἄλλως τε συνεννοήθημεν λίαν εὐκόλως.

— Ποίαν ἡμέραν ὡρίσατε ;

— Αὔριον.

— Ἄ ! Φαίνεται ὅτι ὁ Ἰούλιος Λατρὰδ μεγάλως βιάζεται νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὑπέλαβεν ὁ Ἀδριανὸς ὑπομειδιῶν. Ποῦ θὰ μονομαχήσωμεν ;

— Εἰς τὸ Βέλγιον ἐντὸς μικροῦ δάσους, πλησίον τοῦ Ριβέρ.

— Διατί τόσον μακράν ;

— Διὰ νὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὸν συρμόν, ἀπεκρίθη ὁ Σαρμέϊλ· ἀπό τινος ἐπεκράτησε συνήθεια νὰ μονομαχῶσιν ἐκτὸς τῶν συνόρων.

— Φαίνεται ὅτι φοβοῦνται τοὺς ξένους χωροφύλακας ὀλιγώτερον τῶν γάλλων, προσέθηκεν ὁ Γάστων.

— Ὁ Σανζὰκ ἐπέμεινε πολὺ εἰς τοῦτο καὶ ἐνεδώκαμεν, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

— Συνεφωνήθη, ἐπανέλαβεν ὁ Γάστων, καὶ διὰ τοῦτο οὐδεμίαν προεβάλαμεν ἔνστασιν, ὅτι ἡ μονομαχία δὲν θὰ ἐκοινολογεῖτο ἄνευ ἀποφάσεως ἡμῶν, οἱαδήποτε καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι τὰ ἐπακολουθήματα.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἀνδριανός.

— Θὰ συνταχθῇ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας καὶ τῶν αἰτίων, τὰ ὁποῖα κατέστησαν αὐτὴν ἀναγκαίαν, ἀντίγραφον δὲ ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τεσσάρων μαρτύρων θὰ δοθῇ εἰς τοὺς μάρτυρας ἑκάστου ἀντιπάλου.

— Ὅλα ταῦτα εἶναι ἐξαίρετα καὶ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ τὰ ἐγκρίνω.

— Δὲν μᾶς ἐρωτᾷς ἐὰν ἡ μονομαχία θὰ γείνῃ διὰ ξίφους ἢ διὰ πιστολίου ;

— Σᾶς εἶπον ὅτι μοὶ εἶναι ἀδιάφορον τοῦτο.

— Ἔστω. Ἀλλὰ δι' ἡμᾶς τοὺς φίλους σου τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαῖον! Ἐπειδὴ οἱ μάρτυρες τοῦ κυρίου Λατραὸ ἐζήτησαν νὰ ὁρίσωμεν τὸ ὅπλον, ἐξελέξαμεν τὸ πιστόλιον, πεπεισμένοι ὅτι παρέχεται οὕτω ἐξ ἴσου πιθανότης εἰς ἀμφοτέρους.

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ὁ Σαρμέϊλ, δὲν ἠξεύρει κάνεὶς ὁποῖα δύνανται νὰ ἦναι τ'ἀποτελέσματα ἑνὸς διαξιφισμοῦ, ἐνῷ σχεδὸν πάντοτε διὰ πιστολίου ἀποτυγχάνει τις. Ἰδοὺ διατί ἠθελήσαμεν νὰ μονομαχήσετε ἀνταλλάσσοντες δύο μόνον σφαίρας,

— Οἱ ἀντίπαλοί μας, εἶπεν ὁ Γάστων, ἤθελον νὰ ριφθῶσι τέσσαρες σφαῖραι, ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ δύο πρῶται ἀπετύγχανον. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐδείχθημεν ἀμετάπειστοι, καί, ὑπερισχύσαμεν.

— Ἔλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος σχεδὸν φαιδρῶς, βλέπω ὅτι φροντίζετε περὶ τῶν συμφερόντων μου περισσότερον ἐμοῦ.

— Δὲν ἐφροντίσαμεν ἀκόμη περὶ ἰατροῦ, ἐπειδὴ ὁ κύριος Καστέλ μᾶς εἶπεν ὅτι θὰ ἔχει μαζύ του καὶ ἕνα χειρουργὸν φίλον του. Ἐὰν ὅμως σὺ θεωρεῖς καλὸν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος καὶ ἄλλος, ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ τὸν εὕρωμεν.

— Ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀντιπάλου μου ἀρκεῖ.

— Τότε πάντα ἐτελείωσαν διὰ τὴν σήμερον.

— Ἤδη, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, εἶπεν ὁ Σαρμέϊλ, ἔχω νὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν, τὴν ὁποίαν παρεδέχθη ὁ Γάστων.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ν' ἀναχωρήσωμεν ἀπόψε καὶ οἱ τρεῖς.

— Ποία ἰδέα!

— Θὰ ἐννοήσῃς· θὰ εἴδες εἰς τοῦ πατρός μου τὴν θείαν μου κυρίαν Γεντραί.

— Ναί, τὴν ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν αὐτὴ κατοικεῖ πλησίον τῆς Μωβεύγης, ἐν τῷ μεγάρῳ de la Cerisaie. Θὰ μεταβῶμεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἐκεῖ θὰ διανυκτερεύσωμεν· περιττὸν δὲ νὰ προσθέσω ὅτι θὰ τύχωμεν καλῆς ὑποδοχῆς. Αὔριον τὸ πρωΐ, ὅτε θὰ ἦσαι ξεκουρασμένος καὶ ἀκμαῖος καὶ ὄχι καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς πορείας, ἀναχωροῦμεν ἐκ Μωβεύγης διὰ τῆς αὐτῆς ἁμαξοστοιχίας ἡ ὁποία θὰ φέρῃ τὸν Ἰούλιον Λατραὸ καὶ τοὺς μάρτυράς του. Τοιουτοτρόπως θὰ συντομεύσῃς τὸν δρόμον κατὰ μίαν τοὐλάχιστον ὥραν.

— Παραδέχθης τὴν πρότασιν τοῦ Ἀνδρέου; εἶπεν ὁ μαρκήσιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Γαστωνα.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν παραδέχομαι κ' ἐγώ.

Συνεφωνήθη λοιπὸν ὅπως καὶ οἱ τρεῖς φίλοι εὑρεθῶσι τὸ ἑσπέρας τῇ πέμπτῃ ὥρᾳ ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς βορείου Γαλλίας.

Ἰδοὺ πῶς ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ μετέβαινεν, ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων σχεδὸν καθ' ἣν ὥραν τοῦ ὑποκόμητος Σανζὰκ οἱ συνέχοι ἀπῆγον τὴν Χρυσαυγήν.

Ὁ Σαρμέϊλ δὲν ἠπατᾶτο εἰς ὅσα προεῖπεν.

Ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἁμαξοστοιχίᾳ, ἧς ἐπέβησαν τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπιούσης ἐν Μωβεύγῃ κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ τεσσαράκοντα λεπτά, κατευθυνόμενοι εἰς Βέλγιον, εἰς τὸ χωρίον Ριβέρ, εὑρίσκοντο ὁ Ἰούλιος Λατραὸ, οἱ μάρτυρές του καὶ ὁ ἰατρός, τοῦ μηχανικοῦ ὁ φίλος.

Ὁ Γάστων Δελιμάνς ἔφερε τὰ ὅπλα ἐν κιβωτίῳ, καλυπτομένῳ μετὰ προσοχῆς ὑπὸ τοῦ ἐνδύματός του.

Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄνδρες ἀπέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν Κεβὺ καὶ ἐπροχώρησεν πεζῇ, ὡς ἂν εἰ μετέβαινον εἰς Ριβέρ, πρὸς τὸ δάσος περὶ οὗ διελάβομεν καὶ ὅπερ δὲν ἀφίσταπο πολύ, ἔστησαν δὲ μετ' οὐ μικρὸν εἰς ἄδενδρον μέρος ἀρκούντως κεκρυμμένον ἐν μέσῳ τῶν δένδρων, ἔνθα οἱ δύο ἀντίπαλοι χωρὶς ὑπὸ μηδενὸς νὰ ἐνοχληθῶσιν ἠδύναντο νὰ τοποθετηθῶσιν ἔναντι ἀλλήλων πρὸς μονομαχίαν.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Ἰούλιος Λατραὸ ἐχαιρετίσθησαν, τὸ αὐτὸ δ' ἔπραξαν καὶ οἱ μάρτυρες, μεθ' ὃ ἀπεσύρθησαν, ἕκαστος εἰς τὸ μέρος των.

Ὑπὸ τῶν μαρτύρων ἐμετρήθη ἡ ἀπόστασις, ἥτις ἔμελλε νὰ ἦναι εἴκοσι μέτρα, καὶ δύο ραβδία, πηγέντα εἰς τὸ ἔδαφος, ἐδήλουν τὴν θέσιν ἑκάστου τῶν μονομάχων.

Μετὰ ταῦτα ἐνώπιον τῶν τριῶν ἄλλων μαρτύρων ἐπλήρωσεν ὁ μηχανικὸς τὰ πιστόλια, ἀφοῦ ἐξητάσθησαν λεπτομερῶς ταῦτα,

— Κύριε Δελιμάνς, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, τὰ πιστόλια εἶναι γεμάτα, πάρετε ὅποιο θέλετε.

Ὁ νέος λαβὼν ἓν τῶν ὅπλων τὸ ἐνεχείρισε τῷ μαρκησίῳ, ἐνῷ ὁ ὑποκόμης ἔπραττε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Ἰούλιον Λατραὸ.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔστησαν ἀπέναντι ἀλλήλων εἰς τὸ ὑποδειχθὲν ἑκάστῳ μέρος, ἔλαβον τὴν προσήκουσαν θέσιν καὶ ἀνέμενον.

— Εἰς τὸ τρίτον κτύπημα τῆς χειρός, τοῖς εἶπεν ὁ κ. Καστέλ, θὰ ρίξετε μαζῇ.

Οἱ τέσσαρες μάρτυρες ἦσαν ἐπὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, καὶ μόνον ὁ ἰατρὸς ἵστατο ὀπίσω ὀλίγον.

Ὅτε ὁ μηχανικὸς κατ' ἰσόχρονον διάστημα ἔκρουσε τὰς χεῖρας τρίς, δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν συνάμα· καὶ ἵσταντο μὲν ὄρθιοι οἱ μαχηταί, ἀλλ' αἴφνης ἐρυθρὰ κηλὶς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ μαρκησίου, ὅστις κλονισθεὶς ἀμέσως ἔπεσε χαμαί.

Ὁ ἰατρός, οἱ τέσσαρες μάρτυρες καὶ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Λατραὸ ὥρμησαν πρὸς τὸν μαρκήσιον, ὅστις οὐδεμίαν πλέον ἐποίει κίνησιν· ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἤδη ἀνοίξει τὸ κιβώτιόν του, τὸ περιέχον τὰ ἐργαλεῖα, καὶ τ' ἀπαιτούμενα πρὸς ἐπίδεσιν τραυμάτων, εἶτα δὲ γονυπετήσας παρεμέριζε τὸ ἐπανωφόριον καὶ ἔσχιζε τὸ ὑποκάμισον ἵνα εὕρῃ τὴν πληγήν.

Ἡ σφαῖρα εἶχε προσβάλει τὸν μαρκήσιον ἄνω τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ, ὁπόθεν τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδόν.

Ὁ Ἰούλιος Λατραὸ ὠχρότατος γενόμενος ἔτρεμεν ὡς φύλλον δένδρου.

— Μήπως ἀπέθανεν; ἠρώτησε μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν.

— Ὄχι, ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, ὅστις ἐν σπουδῇ προσεπάθει νὰ ἐπιδέσῃ τὸ πρῶτον ἤδη τὴν πληγὴν πρὸς ἐπίσχεσιν τῆς αἱμορραγίας.

— Εἰμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε, ἰατρέ, ἐὰν ἡ πληγὴ εἶναι σοβαρά; ἠρώτησε καὶ ὁ ὑποκόμης.

— Ὄχι.

— Τότε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς εἰπῆτε...

— Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ἀκόμη τίποτε.

Ἄφθονα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀνδρέου Σαρμέϊλ, ὁ δὲ Γάστων Δελιμάνς, ὅστις γνωρίζομεν ἠγάπα τὸν Ἀνδριανὸν ὡς ἀδελφόν, ἔκλαιε πικρῶς.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν μεταφέρωμεν πουθενά, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅστις κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν αἱμορραγίαν ἐπιδέσας τὴν πληγήν.

— Ὀλίγον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει ξενοδοχεῖον, πλησίον τοῦ ὁποίου διέβημεν πρὸ ὀλίγου, εἶπεν ὁ κ. Καστέλ. Λοιπὸν ἂς κυττάξωμεν. Ζητήσατε στρῶμα καὶ φορεῖον, ὅ,τι εὑρῆτε καλλίτερον πρὸς μεταφορὰν τοῦ τραυματίου.

Ὁ μηχανικὸς καὶ ὁ Σαρμέϊλ ἀνεχώρησεν ἐν σπουδῇ, ἐπανῆλθον δὲ μετὰ εἴκοσι λεπτὰ κομίζοντες τῇ βοηθείᾳ εὐρώστου χωρικοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ αἰτηθέντα.

Κατέκλιναν τὸν τραυματίαν ἐπὶ τοῦ στρώματος τοποθετημένου ἐπὶ τοῦ φορείου καὶ μετὰ μεγίστων προφυλάξεων μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν κατοικίαν, ἔνθα ἡ κλίνη καὶ τὸ δωμάτιον τῶν οἰκοδεσποτῶν προθυμότατα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἰατροῦ.

Μόλις μετὰ δύο ὥρας συνῆλθεν ὁ μαρκήσιος, ὅστις ἰδὼν περὶ τὴν κλίνην τοὺς δύο φίλους του καὶ τὸν ἰατρόν, καὶ ἀναγνωρίσας αὐτοὺς τοῖς ηὐχαρίστησε διὰ βλέμματος τείνας τὴν χεῖρα καὶ εἰς τοὺς τρεῖς.

Ὁ ἰατρὸς ἐπέδεσε τὸ δεύτερον τὴν πληγήν, λέγων ὅτι ἐνόμιζε πρέπον ν' ἀναμείνωσιν ὀλίγον ἀκόμη πρὸς ἐξαγωγὴν τῆς σφαίρας, ἥτις εὐτυχῶς δὲν εἶχεν εἰσδύσει λίαν βαθέως.

Ὁ Ἰούλιος Λατραὸ καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ εὑρίσκοντο εἰσέτι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔνθα εἶχον προγευματίσει.

Προτοῦ ἀπομακρυνθῶσιν, ἀνέμενον νὰ τοῖς εἴπῃ ὁ ἰατρὸς τί ἐφρόνει περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ τραυματίου.

Μόλις περὶ τὴν τετάρτην ἔμαθεν ὅτι ὁ μαρκήσιος συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας καὶ ὅτι ἦτο ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον.

Περὶ οὐδενὸς ὅμως ἠγγυᾶτο εἰσέτι ὁ ἰατρός, καθόσον συμπτώματά τινα ἠδύναντο νὰ ἐπέλθωσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο ἄνευ ἐλπίδος.

Ὁ Ἰούλιος Λατραὸ, ὅστις ἐπὶ τέλους ἦτο μὲν ἐλαφρός, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μοχθηρός, ἠσθάνθη αἴφνης ἀνακούφισιν ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἰατροῦ· ὁ δὲ ὑποκόμης, ὅστις ἐφαίνετο πάντοτε βεβυθισμένος εἰς βαθεῖαν σκέψιν, διετέλει ὢν σιωπηλὸς καὶ κατηφής.

— Τότε, εἶπεν ὁ μηχανικὸς τῷ φίλῳ αὐτοῦ, θὰ μείνετε πλησίαν τοῦ κυρίου Βερβεῖν.

— Ἐννοεῖτε, ἀγαπητέ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἐγκαταλίπω.

— Ἡ ἐπιστήμη ἔχει τὰ δικαιώματά της.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τὸ καθῆκόν του.

— Ἀγαπητὲ φίλε, δὲν σᾶς ψέγω, τοὐναντίον μάλιστα.

— Ἐν τουτοις ἐλπίζω ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ μόνος, καθόσον οἱ φίλοι του ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἀφήσουν.

— Πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅλοι, ὅτι τίποτε δυσάρεστον δὲν θὰ διακυβεύσῃ τὴν θεραπείαν τοῦ τραυματίου, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, λύων τὴν σιγήν.

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ ἰατρός.

— Μετὰ πόσον καιρὸν φρονεῖτε ὅτι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους;

— Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὸ ὁρίσω, κύριε Σανζάκ. Ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ ἐπιπλοκὴ σοβαρά, ἐντὸς δύο μηνῶν, ἐντὸς ἓξ μηνῶν, ἐντὸς ἓξ ἑβδομάδων, ἴσως μάλιστα καὶ ὀλίγον ταχύτερον θὰ εὑρίσκεται ἐν ἀναρρώσει.

Τὸ βλέμμα τοῦ ὑποκόμητος ἀπήστραψε.

— Παντελῶς θεραπευμένος; ὑπέλαβεν.

— Ἢ ὡς ἔγγιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

— Ἔχω καιρὸν διενοήθη ὁ ὑποκόμης.

Τὸ πρακτικὸν τῆς μονομαχίας συνταγὲν ἐν μέρει ἐν Παρισίοις καὶ συμπληρωθὲν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ριβέρ, ὑπεγράφη εἰς διπλοῦν ὑπὸ τῶν τεσσάρων μαρτύρων, μετὰ δὲ τὴν διατύπωσιν ταύτην ὁ Ἰούλιος Λατράδ, ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μηχανικὸς ἐτράπησαν τὴν εἰς Κεβὺ ἄγουσαν, ἔνθα ἔμελλον νὰ περιμένωσι τὴν πρώτην ἁμαξοστοιχίαν, ἥτις ἀνεχώρει εἰς Παρισίους.

ΙΓ'

Αἱ μυστικαὶ ὁδηγίαι.

Δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ὑποκόμης Σανζὰκ πρὸ τῆς μονομαχίας οὐδαμῶς ἀνελογίσθη καὶ ἐνδεχόμενον τραυματισμὸν τοῦ Ἀδριανοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου του, ὅτε δὲ εἶδεν αὐτὸν πίπτοντα καὶ τὸ αἷμα ρέον κρουνηδόν, ᾐσθάνθη φοβερὰν ἀγωνίαν, διότι τοῦ μαρκησίου ὁ θάνατος τὰ μέγιστα θὰ ἠλάττου τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν ἐκ τῶν μακιαβελικῶν αὐτοῦ συνδυασμῶν.

Ὡς δὲ καθησύχασεν ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας, ἢ δεκαπέντε τοὐλάχιστον ἡμέρας, ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἦτο μακρὰν τῶν Παρισίων, ἐνόησε ταχέως τὴν ὠφέλειαν, ἣν ἠδύνατο νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, διὸ εἶπε καθ' ἑαυτόν:

— Ὁ κόμης Δελασὲρ γῆν καὶ θάλασσαν θὰ κινήσῃ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς θυγατρός του· ἔχει χρήματα, ἔχει δηλαδὴ τὴν δύναμιν. Βεβαίως ἀψηφῶ τοὺς μισθωτοὺς πράκτοράς του, ἂς ἦναι καὶ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας ἢ μή, δὲν καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μέρος, ἔνθα ἐτοποθέτησα τὴν Χρυσαυγήν· ἀλλ' ὁ κόμης, καὶ πρὸ πάντων ἡ κόμησσα, δύνανται νὰ μὲ ὑποπτεύσωσι, καὶ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γείνῃ, διότι θὰ μὲ ἠνώχλει τὰ μέγιστα.

» Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐπιτηρῶμαι· πρέπει λοιπὸν νὰ διατάξω τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε νὰ τοὺς κάμω νὰ ὑποθέσωσι, νὰ τοὺς κάμω νὰ πιστεύσωσι μάλιστα, ὅτι τὴν Χρυσαυγὴν ἀπήγαγεν ὁ μαρκήσιος Βερβεὶν· τοῦτο δὲ θὰ μ' ἦναι τοσούτῳ μᾶλλον εὔκολον, ὅσῳ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἀπήχθη ἡ Χρυσαυγή, δὲν γνωρίζουν δὲ ποῦ μετέβη.

»Καὶ ὁ ὅρος αὐτὸς ὅτι θὰ τηρηθῇ μυστικὴ ἡ μονομαχία, εἶναι τὸ καλὸ χαρτὶ τοῦ παιγνιδίου μου. Ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ τοῦ ξενοδοχείου οἱ ἄνθρωποι θὰ εἴπωσι τίποτε, διότι ἡ σιωπή των ἐπληρώθη ἀδρῶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Λατράδ.

»Αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ριβὲρ δὲν θὰ ἠξεύρωσι ποσῶς τί συνέβη εἰς πεντακοσίων μέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν οἰκιῶν των· ὥστε καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο εἶμαι καθ' ὅλα ἥσυχος.

» Ἅπαξ αἱ ὑπόνοιαι στραφῶσι κατὰ τοῦ μαρκησίου, ὅλαι αἱ ἀμφιβολίαι θὰ δικαιολογηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀπουσίας του, καὶ μέχρις οὗ ἐπανέλθει, ἕτοιμος ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, θὰ ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ ἐνεργήσω.

» Ἐὰν ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἦσαν ἀρκούντως πεπεισμένοι, ὥστε νὰ μὴ τὰ ἐννοήσωσιν αὐτά, δύναμαι τότε νὰ τοὺς εἰδοποιήσω δι' ἐπιστολῆς».

Ὁ ὑποκόμης ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀφοῦ ἔκαμε τὰς σκέψεις ταύτας.

Ἵνα ἀπαλλαγῇ ἐνδεχομένης ἐπιτηρήσεως, μετῴκιζεν οὐχὶ διὰ νὰ διέλθῃ ἡμέρας τινὰς πλησίον φίλου του ἔν τινι ἐπαρχίᾳ, ὡς ἀνήγγελεν εἰς τὴν ὑπηρέτριάν του, ἀλλὰ διὰ νὰ κρυβῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ γυναικός τινος, ἄλλοτε παλλακίδος του, κατοικούσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν τῇ Σαπὲλ καὶ μὴ ἀρνηθείσης νὰ τῷ παράσχῃ φιλοξενίαν.

Εἴδομεν ἤδη ὅτι ἡ κόμησσα Δελασὲρ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοῦ ὑποκόμητος ὀλίγον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου ἔγερσίν του, καὶ γινώσκομεν ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Χρυσαυγῆς, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ δολίου, ἀπῆλθε πεπεισμένη ὅτι ἀδίκως τὸν κατηγόρησε.

Τὰ πάντα λοιπὸν ἔβαινον κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ κατ' εὐχὴν τοῦ ὑποκόμητος.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ μετ' εὐκολίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξεπλήσσετο, κατώρθωσε πλείω τῶν ὅσα ἤλπιζε.

Μετὰ ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κομήσσης, ἐνῷ ἐλάμβανε τὴν σοκολάταν του, ἔπεμψε τὴν ὑπηρέτριαν αὐτοῦ ἵνα ζητήσῃ ἅμαξαν.

Ὅτε ἡ ὑπηρέτριά του ἐπανῆλθεν, ἦτο ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ μάρσιπος ἐν τῷ ὁποίῳ ὑπῆρχον τὰ ἀσπρόρρουχα καὶ λοιπὰ ἐνδύματα, ὧν ὁ ὑποκόμης εἶχεν ἀνάγκην, καταβιβασθεὶς ἐτοποθετήθη ἐν τῇ ἁμάξῃ ἧς ἐπέβη, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριψεν ἐν τάχει τὰ βλέμματα αὐτοῦ κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου.

Μολονότι οὐδὲν ὕποπτον πρόσωπον εἶδε, πρὸς πλείονα ὅμως ἀσφάλειαν διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, ἐκεῖ δὲ κατεβιβάσθη ὁ μάρσιπος κομισθεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ζυγίζονται αἱ ἀποσκευαί, ἀπολύτως ὡς ἂν εἰ ὁ ὑποκόμης ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς πρώτης ἁμαξοστοιχίας· μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ὅτε ἐβεβαιώθη καλῶς ὅτι ὑπ' οὐδενὸς ἐπετηρεῖτο, διέταξέ τινα τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου νὰ μεταφέρῃ τὸν μάρσιπόν του εἰς τὸ μέρος ὁπόθεν διήρχοντο οἱ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀφικνούμενοι ἐπιβάται.

Σιδηροδρομικὴ ἅμαξα ἀφικνουμένη ἐξ Ἀβρικοὺρ εἰσήρχετο εἰς τὸν σταθμόν, ἐν μέσῳ δὲ τοῦ πηγαινοερχομοῦ τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῆς κινήσεως τῶν ἁμαξῶν, ὁ ὑποκόμης φαινόμενος ὡς ἐπιβάτης ἀποβὰς τῆς ἁμαξοστοιχίας, διέταξε ἄλλον ὑπάλληλον τῆς ἑταιρίας νὰ μεταφέρῃ ἐφ' ἁμάξης τὰς ἀποσκευὰς αὐτοῦ, καὶ ἥσυχος ἤδη ὢν κατὰ πάντα, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελίου.

Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ἐγκαταστῇ ἐν τῷ δωματίῳ, τὸ ὁποῖον τῷ παρεσκευάσθη, ἀφίκετο ὁ Λόρυ.

— Εὖγε, τῷ εἶπεν· εἶσαι ἄνθρωπος κατ' ἐξοχὴν ἀκριβής.

— Ἠξεύρω ὅτι πρέπει νὰ ἦμαι ἀκριβὴς μαζῆ σας.

— Ἡ ἀκρίβεια εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν καλῶν ὑπηρετῶν. Εἰπέ μου τώρα, τί ἔκαμες; τί ἠξεύρεις;

— Κατὰ πρῶτον χρεωστῶ νὰ σοῦ εἴπω ὅτι ἔκαμα μίαν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ νόστιμος.

— Ποία εἶναι ἡ ἀνακάλυψις αὐτή;

— Ὁ κύριος Δελὼρμ ἔχει καὶ ἄλλο ὄνομα.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης συνωφρυωθείς. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα αὐτό;

— Πέτρος Ρουσώ.

— Πέτρος Ρουσώ; ἐπανέλαβεν ὁ ὑποκόμης μετ' ἐκπλήξεως.

— Ναί, μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐνοικίασε τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Ροσσέ, ὅπου ὀνομάζεται ἄλλοτε μὲν κύριος Δελὼρμ, καὶ ἄλλοτε κύριος Ρουσώ.

— Εἶσαι καλῶς βεβαιωμένος περὶ τούτου;

— Ναί, διαφορετικὰ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ποσῶς.

— Ἐὰν ἦναι ἔτσι, Λόρυ, ἔκαμες πολύτιμον ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ μᾶς ἦναι χρήσιμος.

[Ἕπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἕκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὑρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμήν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ Κατασκήματος, καταλληλότατοι δι' οἱανδήποτε ἐργασίαν, εἰς εὐθηνοτάτην τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Τὰ ἑξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἴς τε τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

«Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἤτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει» ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, δραχ.....2.

«Μάρτυς ἢ Λαυρεντία» μυθ. Ἀ. Δεννερύ, δραχ.2,50.

«Μεγάλη Περιουσία» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ.2,75.

«Οἱ Μοῖκανοὶ τῶν Παρισίων» μυθ. Α. Δουμᾶ, δρ..5.

«Ὁ Πλοίαρχος Κορκοράν» μυθ. Ἰουλ. Βέρν, δρ.1,30.

«Ρόβινος Χόοδ ὁ Εὐπατρίδης» μυθ. Α.Δουμᾶ,δρ.1,25.

«Ὁ Ροκαμβόλ» μυθ. Πονσὸν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ὁλοκλήρων βιβλίων,ἑκάστου εἰς τόμους διῃρημένου: «Τὰ δράματα τῶν Παρισίων» τόμ. 3. «Ἄθλοι Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ἀνάστασις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ» τόμ. 2. «Ὡραία Ἀνθοκόμος» τόμ. 2. «Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου» τόμ. 2. «Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων». «Τὸ Σχοινίον τοῦ Ἀπηγχονισμένου». «Ἡ Ἐπιστροφὴ τοῦ Ροκαμβόλ» τόμ. 3. «Οἱ Νέοι Ἄθλοι τοῦ Ροκαμβόλ». Τὸ ὅλον τόμοι 18. Τιμᾶται ὁλόκληρος ἡ σειρὰ δρ...40.

«Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἑκατομμυρίων» συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων «Κόμητος Μοντεχρήστου» καὶ «Ἄρχοντος τοῦ Κόσμου» τόμ. 3, δραχ.....4.

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνέκδοτα Αὐτοῦ» ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ.....4.

«Αἱ Τραγῳδίαι τῶν Παρισίων» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ.....10.

«Μαρκῶφ ὁ Μαλουίνιος» καὶ συνέχεια «Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λοῦ-Ρονὰν» τόμ. 2, δρ.....3.50.

«Ὁ Πυροσβέστης» καὶ συνέχεια «Ἡ Ἀπορφανισθεῖσα Κόρη», τόμ. 2, δρ.....3,50.

«Ὁ Ἐγγαστρίμυθος» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν,τόμ.3,δ.3.

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασὶ» μυθ. Πῶλ δὲ Κὸκκ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ.....80.

«Νάθαν ὁ Σοφὸς» ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρέργων Θ. Ἀφεντούλη, δρ.....1,25.

«Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων» μυθ.ΠῶλδὲΚόκκ δρ.1.

«Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου» μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ.....5.

«Ποιήματα» Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ...5.

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων μυθ. Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Καρασούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2 δρ.....4.

«Οἱ Ἄθλιοι» Β. Οὐγκὼ μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἄδετ. δρ. 10, χρυσόδετ. δρ. 13.

«Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου» ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκοὺρ ἐπὶ τούτῳ ἀποσταλέντος εἰς Κριμαίαν,τόμ.2 δρ.5.

«Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης» μυθιστ.Βίκτωρος Οὐγκὼ μετάφ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ.....2.

«Αἱ Κατηραμέναι τῶν Παρισίων» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 2, δραχ.....3

Δράματα Βίκτωρος Οὐγκώ: «Μαρία Τυδορὶς» δρ...1.
» «Ἄγγελος Παταυίου» δρ.1.
» «Ἐρνάνης» δραχ.....1.
» «Βυργράβοι» δραχ....1.
» «Ρούϊ Βλὰς» δραχ....1.

«Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς» μυθιστορία κατὰ μετάφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ.....1,75.

«Ἐν Ἀγωνίᾳ» μυθιστ. Ἰουλίου Μαρύ, τόμ. 3. δρ. 2.

«Ὁ Ἰατρὸς τῶν Πτωχῶν» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμὰς.....2,50.

«Ἡ Μικρὰ Μήτηρ», μυθ. Αἰμ. Ρισβούρ, δραχ..3.

«Ἡ Ἀρτοπῶλις» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν δρ. 5.

«Ὁ Χονδροκέφαλος» μυθ. Πῶλ δὲ Κὸκκ δραχ..1,50.

«Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἔρως» μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμ. 7, δραχ.....6.

«Οἱ Ἄθλιοι τοῦ Λονδίνου» μυθ.Π.Ζακκὸν τόμ.2.δρ.250

«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» μὲ συνέχειαν: «Ἡ Ἄνυμφος Μήτηρ» μυθ. Α Ματτεῦ δραχ.....2,30.

«Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία» ἤτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἀσμάτων μετὰ πλείστων εἰκόνων, δραχ.....1,50.

«Ὁ Σαὴφ Ζουλιαζὰν» Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ.175,

«Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου» καὶ συνέχεια: «Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης» μυθ. Ι. Φ. Σμίθ, τόμ. 2, δραχ.....3.

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν τόμ. 4, δραχ.....4.

«Ὁ Γοῦς Μάννεριγχ» μυθ. Οὐάλτερ Σκὼτ δραχ..2.

«Ἡ Δεκαήμερος» τοῦ Βοκκακίου, ἄδετος δρ.2,50 χρυσόδετος δραχ.....4.

«Ὁ Κεραταὰς» Πῶλ δὲ Κὸκ κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου δραχ.....2.

«Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη» μυθ. Παύλου Φεβάλ, δρ.150.

«Ἡ Ἀθιγγανὶς» μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ.5.

«Ὁ Ἰατρὸς Ραμὼ» μυθ. Γεωργίου Ὀνέ, δραχ..1,50.

«Ἡ Μοδιστροῦλες» μυθ. Πῶλ δὲ Κὸκ, δρ....1,30.

«Κραυγὴ τῆς Παράφρονος» μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ.....2,50.

«Ἡ Μεγάλη Ἴζα» μυθ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ.2,50.

«Ὁ Εὐγενὴς Ἔρως» μυθ. Ἀλεξ. Δουμᾶ δρ.....2.

«Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα» μυθ. Ἰουλ. Μαρὺ δρ.2,50.

«Ὁ Λυκογιάννης» μυθ. Αἰμ. Ρισβούρ τόμ. 4 δρ..4.

«Ἡ Ματθίλδη» μυθ. Εὐγενίου Σὺη μετάφρ. Ι. Ἰσιδ. Σκυλίσση δραχ.....5.

«Μιχαὴλ Στρογκὼφ» μυθ. Ἰουλίου Βὲρν δραχ..1,50.

«Ἰζολίνα ἡ Μεξικανὴ» μυθ. Μεῖν Ρεῖδ δρ....130.

«Ἡ Μεγάλη Καρδία» μυθ.Π.δ'Αἰγρεμὼν τόμ.4,δρ.5.

«Ἡ Σύζυγος τοῦ Νεκροῦ» μυθ. Α. Μπουβιὲ δρ. 2,75.

«Ἡ Δέσποινα δὲ Βρεσσιὲ» μυθ. Α. Δελπὶ δρ.1,25.

«Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως» Φ.Α. Μινιέ, μετάφρ. Ε.Α. Σίμου μετὰ 30 εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 2,50.

«Πρακτικὴ Ἰατρικὴ τῶν Οἰκογενειῶν» συγγραφεῖσα ὑπὸ Τιμ. Καρδαρᾶ ἰατροῦ μετ' εἰκόνων τόμ. 2, δρ..6.

«Τὰ Μυστήρια τῶν Φραμμασόνων» ὑπὸ Leo Taxil μετὰ 75 ὁλοσελίδων εἰκόνων δρ.....7.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν.	7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ.	8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.	10.03	12.50	3.00	—		ἀν.	—	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.	10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ.	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.	12.56	—	5.08	7.25		ἀν.	—	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.	12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ.	—	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ.	2.02	7.10	6.00	—		ἀν.	7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἄφ.	3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν.	9.29	1.08	—	6.25
	ἀν.	4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.	10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἄφ.	6.18	9.45	7.40	—		ἀν.	10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν.	6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ.	1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ.	8.10	11.40	8.55	—		ἀν.	1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν.	6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ.	4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ.	7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ.	5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν.	11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν.	6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ.	2.20	3.50	**Ναύπλιον**	»	8.45	12.15
Ναύπλιον	»	3.00	4.25	Ἄργος	»	9.25	1.20
Τρίπολις	»	6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ.	11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ'ἑκάστην.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Rolinger Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημέναι ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικὴ ὡς καὶ συμπεπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου—γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων—ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.**

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 *Rue d'Isole* 125.
On a apporté
Lustres, grand choix de **vase de cristal,** grand assortiment **d' article en Porcelaine et en Faience,** riche collection **d' articles de luxe.—Service de table. — Services a thé.** — *Prix Fixe.*

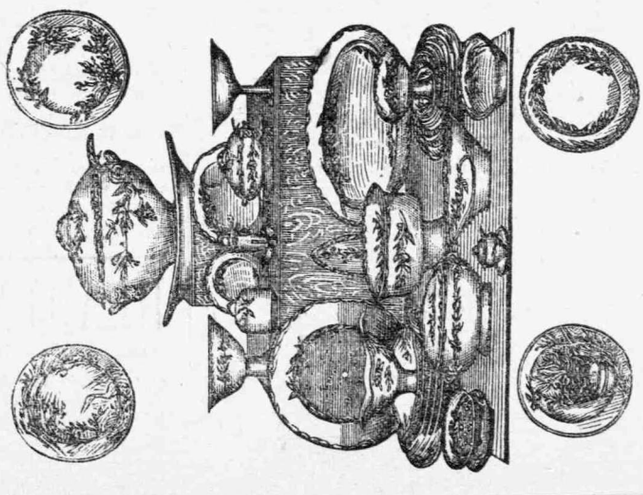

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟ
ΛΟΥΒΡ
125 Ὁδὸς Αἰόλου 125.
Ἐκομιέσθησαν
Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίων σκευῶν,** μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαϊάνς,** πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων. — Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τείου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΗΜΑΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ, ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀριθμὸς 10, ἀντὶ λεπτῶν 20.